

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci **žalobce: V.B.**, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem ..., *zastoupeného: Mgr. Jiří Pražák, advokát, se sídlem Havlíčkova 218, 337 01 Rokycany*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 17.10.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2017 č.j. OAM-688/ZA-ZA02-K01-R2-2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 17.10.2017 k výzvě soudu doplněnou dne 13.11.2017 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2017 č.j. OAM-688/ZA-ZA02-K01-R2-2015, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce nejprve obecně poukázal na to, že došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen **správní řád**), a také namítal, že žalovaný nezjišťoval jeho národnost, když je sice občanem Ukrajiny, jeho národnost však ukrajinská není. Pochází ze Zakarpatské oblasti, ukrajinsky nemluví a jeho otec byl české národnosti. Cílem vlády je omezit používání ruštiny v úředním styku, což povede právě i k omezení práv dalších jazykových menšin. Žalovaný také nezjišťoval jeho příslušnost k určité sociální skupině; je bývalý voják z povolání a jako takový je příslušníkem sociální skupiny, které hrozí*

pronásledování pro vyhýbání se mobilizaci. Žalovaný také zcela pominul zjišťování důvodů, proč žalobce odmítá vojenskou službu, resp. mobilizaci, ačkoliv v minulosti byl voják z povolání. Odmítá bojovat s občany vlastní země a odmítání mobilizace je důvodem politickým, žalovaný však tímto směrem pohovor vůbec nesměřoval. Následně žalobce namítal porušení § 3 správního řádu týkající se nesprávných skutkových závěrů ohledně současné situace na Ukrajině, když žalovaný vycházel z oficiálních stanovisek ukrajinské vlády, že nebyla vyhlášena další mobilizace a k nasazení do bojů na východě Ukrajiny dochází pouze na základě dobrovolnosti. Tato skutečnost ale není pravdivá, neboť dle sdělení dcery žalobce jej i nadále doma hledá policie. Žalobce také namítal rozpor v hodnocení důkazů žalovaným s jejich obsahem, když v rámci správního řízení sice shromáždil řadu podkladů ohledně bezpečnostní a politické situace a dodržování lidských práv na Ukrajině, tyto však odpovídajícím způsobem nerefletoval. V této souvislosti žalobce odkázal na zprávy Amnesty International – Ukraine 2016/2017 a zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva pro Ukrajinu za období od 15.5.2017 do 15.10.2017. Žalobce se tedy obával, že v případě návratu na Ukrajinu mu hrozí trestní stíhání v souvislosti s odmítáním účasti na vojenském konfliktu. Následně žalobce nesouhlasil se skutkovými závěry žalovaného o rozpornosti jeho tvrzení v rámci azylového řízení. Žalovaný poukázal na nepřesnosti a rozpory v jeho podané žádosti ze dne 13.8.2015 a následném pohovoru ze dne 19.9.2017, pak je třeba si uvědomit, že s ohledem na časový odstup si pochopitelně žalobce vše nevybavoval zcela přesně a mohl se zejména v časových údajích či počtech splést. Dále žalobce namítal porušení § 68 odst. 5 správního řádu, když napadené rozhodnutí sice obsahuje poučení o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí do 15 dnů ode dne jeho doručení žalobu ke krajskému soudu, ale neobsahuje poučení o tom, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání. Na závěr žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku toho, že mu nebyla udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu, ačkoli pro to existují důvody, jelikož v případě jeho navrácení na Ukrajinu mu hrozí vězení nebo nasazení do bojů na východní Ukrajině. V obou případech mu hrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, když podmínky v ukrajinských věznicích jsou dlouhodobě kritizovány pro porušování základních lidských práv odsouzených. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě a jejímu doplnění žalobce připojil kopii napadeného rozhodnutí, dále článek z Lidových novin – Jazykové bitvy dělí Ukrajinu, listinné důkazy v anglickém jazyce – zpráva Speciální monitorovací mise OBSE, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva pro Ukrajinu za období od 16.5.2017 do 15.10.2017, článek Elektrické šoky, topení, bití a současně navrhl svůj výslech, svědecké výpovědi svých dcer a svědeckou výpověď M.C.).*

Žalobce nejprve v rámci podání žaloby žádal o ustanovení zástupce soudem, ale následně podáním ze dne 3.11.2017 oznámil soudu převzetí právního zastoupení Mgr. Jiřím Pražákem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 218, 337 01 Rokycany a současně vzal zpět žádost o ustanovení bezplatného právního zástupce. Zdejší soud proto usnesením ze dne 6.11.2017 č.j. 60Az 74/2017-20 řízení o návrhu žalobce na ustanovení zástupce zastavil.

Napadeným rozhodnutím ze dne 26.9.2017 č.j. OAM-688/ZA-ZA02-K01-R2-2015, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 13.8.2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, z důvodu, že nechce jít bojovat do války a současně téhož dne v rámci pohovoru mimo jiné uvedl, že je ukrajinské národnosti a státní příslušnosti; je rozvedený, jeho bývalá manželka žije v Liberci. Žalobce má dvě dcery, které žijí na Ukrajině. V letech 1989-1991 vykonával vojenskou službu ve Svaljavě a v letech 1991-1996 byl vojákem z povolání. Před odjezdem z vlasti žil žalobce v Zakarpatské oblasti,

již dříve ale pobýval v zahraničí, v letech 1997 – 2005 žil a pracoval v ČR, v letech 2007-2013 v Ruské federaci a od září roku 2014 do února 2015 pobýval v Polsku. Dále uvedl, že v obci Suzsko v Zakarpatské oblasti vlastní dům a pozemek, ale nemá nárok na důchod. Svoji vlast opustil dne 15.5.2015 a za důvod svého odjezdu označil válku na Ukrajině s tím, že obdržel dva povolávací rozkazy. Cestoval na základě maďarského víza přes Maďarsko a Slovensko do ČR. O mezinárodní ochranu žádal, protože nechce jít bojovat. Jedná se o jeho druhou žádost, když první žádost podal již v roce 2005 v ČR, který byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Žalovaný k věci uvedl, že rozhodnutím správního orgánu ze dne 11.9.2015 č.j. OAM-688/ZA-ZA02-ZA15-2015 bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti bylo podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen nařízení) shledáno Maďarsko. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, kterým svým rozsudkem ze dne 11.3.2016 č.j. 29 Az 41/2015-59 žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku žalobce podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen **NSS**), který svým rozsudkem ze dne 12.1.2017 č.j. 4 Azs 205/2016-36 zrušil rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správního orgánu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. NSS ve svém rozsudku odkázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 12. 9. 2016 č.j. 5 Azs 195/2016-22 s tím, že i když žadatel nepřijel do Maďarska přes Srbsko, tak to samo o sobě nerozptyluje pochybnosti o tom, zda azylová řízení a podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli z Ukrajiny, netrpí obdobnými systémovými nedostatky, na které NSS v předmětném rozsudku poukazoval. Dle názoru NSS se tak žalovaný nezabýval tím, zda azylová řízení a podmínky pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli z Ukrajiny, netrpí systémovými nedostatky, které by bránily objektivnímu posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Žalovaný vázán rozsudkem NSS tedy přistoupil k opětovnému posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Následně žalovaný s odkazem na rozsudek NSS ze dne 12.9.2017 č.j. 5 Azs 195/2016 uvedl, že ČR je příslušným státem pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

Dne 19.9.2017 byl s žalobcem proveden další pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy mimo jiné uvedl, že výkon vojenské služby odmítá a dále vysvětlil, že žádný z povolávacích rozkazů osobně nepřijal a cíleně je nepřebíral; dle jeho sdělení k němu stále docházejí policisté, celkově u něj byli asi 22x.

Žalovaný dále poukázal na to, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je v případě žalobce již druhou v pořadí. Poprvé žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany v roce 2005, tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť žalobce neuváděl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z nutnosti nastoupit ve vlasti k výkonu vojenské služby a v této souvislosti z možného postihu za vyhýbání se jejímu výkonu.

Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí, jím doložených materiálů, ze spisového materiálu vedeného k první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

K obavám žalobce z povolání k výkonu vojenské služby do ukrajinské armády, a následného nasazení do bojů probíhajících na východě země, správní orgán mimo jiné konstatoval, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznává mj. i Úmluva o právní postavení uprchlíků z r. 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod.

Nemůže se tedy jednat o jednání označitelné za pronásledování. Následně žalovaný poukázal na rozporná tvrzení ohledně údajných potíží žalobce před jeho odjezdem z vlasti a zabýval se i aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině.

Žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 12.12.2017 popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by tento porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí, v místě bydliště se žádným způsobem veřejně neangažoval. Předně není pravdou tvrzení právního zástupce žalobce, že by žalovaný nezjišťoval národnost žalobce. Již během sepisování žádosti žalovaný k dotazu ohledně své národnosti odpověděl, že má národnost ukrajinskou. Žalobce jakožto bývalý voják z povolání, nemůže být příslušníkem určité sociální skupiny, neboť nesplňuje definici této skupiny dle „Příručky“, nadto vyhlášenou mobilizací ze strany státu nelze považovat za pronásledování ze strany státní moci. V této souvislosti je nutno doplnit, že po uzavření tzv. minských dohod v roce 2016 žádná další mobilizace vyhlášena nebyla a v budoucnosti se o této ani neuvažuje. Jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR žalobce pouze sdělil, že nechce jít bojovat a ve vlastnoručně psaném prohlášení napsal, že vše uvedl v žádosti. Během pohovoru prohlásil, že se mu nechtělo jít bojovat z důvodu zabití sloužících kamarádů. Skutečnost, že odmítá bojovat s občany vlastní země a odmítá se podílet na politice Ukrajiny vůči východní části země je zmiňováno účelově až v podané žalobě. Odůvodnění jednotlivých rozporů ve výpovědích žalobce ze strany právního zástupce považoval žalovaný pouze za účelové a zmiňované sdělení dcer, že má o žalobce stále zájem policie je nedoložené a nemá vzhledem k příbuzenskému vztahu se žalobcem žádnou důkazní hodnotu, nadto žalovaný se ve své praxi velmi často setkává s tím, že matka, otec, bratr, přátelé atd. cosi mají potvrzovat. V poučení je rovněž zcela jednoznačně uvedeno, jakou má žalobce možnost, pokud nesouhlasí s vydaným rozhodnutím. Žalovaný také poukázal na rozsudek NSS ze dne 12.4.2012, č.j. 7 Azs 9/2012-46, který se zabývá vězeňskými podmínkami na Ukrajině, avšak tyto nebyly shledány jako důvodné pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu v platném znění. Ze všech výše uvedených informací je zřejmé, že obavy žalobce ve vztahu k výkonu vojenské služby, včetně uvěznění a podmínek ve věznicích jsou neopodstatněné a neodůvodněné. Skutečnost, že by žalobce měl v případě návratu do země původu vůbec nastoupit do armády, jsou v současné době pouze nepodložené spekulace. Na závěr žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 26.9.2017 i

vyjádření žalovaného ze dne 12.12.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 26.9.2017 žalobci předáno dne 17.10.2017.

Žalobce nejprve dne 3.1.2018 sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání a na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 23.1.2018, v níž uvedl, že pokud jde o příslušnost žalobce, jakožto bývalého vojáka z povolání, tj. vojáka v záloze, k určité sociální skupině, pak si žalobce není zcela vědom definice v „Příručce“, na kterou bez bližší specifikace poukázal žalovaný. Nicméně na základě judikatury NSS je žalobce přesvědčen o tom, že jako bývalý voják z povolání je příslušníkem sociální skupiny, které hrozí pronásledování pro vyhýbání se mobilizaci. Na rozdíl od nových branců je u bývalých vojáků z povolání spařováno ve vyhýbání se mobilizaci určitá forma vlastizrady, za kterou žalobci hrozí zejména neformální postih ze strany ostatních příslušníků ozbrojených sil a k tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 19.5.2004, č.j. 5 Azs 63/2004-60. Vzhledem k tomu, že NSS považuje za sociální skupinu i „nezaměstnané“ lze dovodit, že i bývalí vojáci z povolání mohou představovat určitou sociální skupinu. Jak vyplývá z výše citovaného rozhodnutí, původcem pronásledování nemusí být přímo stát, ale některé složky obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země a úřady vědomě takové jednání tolerují nebo odmítají, či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu. Pokud žalovaný uvedl, že nehrozí žádná další mobilizace, pak toto tvrzení je v rozporu s aktuálními událostmi. Ukrajinský parlament nyní schválil zákon o reintegraci Donbasu, který stanoví podmínky pro zajištění státní svrchovanosti nad územím ovládaným proruskými separatisty. Ruská federace je tímto zákonem označena za agresora a okupační mocnost. Jeho základním cílem je podle Kyjeva vytvořit právní základ pro odrazení „nepřátelské agrese“ v Luhanské a Doněcké oblasti a obnovit svrchovanost na celém území státu v jeho mezinárodně uznaných hranicích. Prezidentovi dává pravomoc vyhlásit v zemi válečný stav a armádě umožňuje kdykoli a na jakoukoli dobu nasadit ozbrojené jednotky. Pokud žalovaný namítal příbuzenský vztah mezi žalobcem a navrženými svědky s poukazem, „že se ve své praxi s takovými návrhy setkává často“, pak žalobce takovou námitku považuje za zjevně nedůvodnou. Je zcela logické, že pokud jde o prokazování skutečnosti, že žalobce v jeho bydlišti na Ukrajině stále hledá policie, pak kdo jiný může tuto skutečnost dosvědčit než právě člen žalobcovy rodiny? Těžko může cizí „nezaujatý“ svědek dosvědčit, že za ním domů chodí policie kontrolovat, zda se žalobce vrátil zpět na Ukrajinu.

Dále k výzvě soudu k doplnění ověřeného překladu listin předložených v anglickém jazyce žalobce uvedl, že na základě § 59 odst. 2 s.r.s. se domnívá, že tento překlad by měl být vyhotoven soudem. Současně žalobce sdělil, že s ohledem na rozsah předmětných listin (cca 56 stran) představují náklady na překlad těchto listin cca dvacet tisíc Kč. Z tohoto důvodu si žalobce žádal o osvobození od soudních poplatků. Na závěr žalobce sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, jak již zmiňoval v emailové korespondenci doručené zdejšímu soudu dne 3.1.2018. *(Žalobce k replice připojil potvrzení o zaměstnání a prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce).*

Zdejší soud k žádosti žalobce o osvobození soudních poplatků vydal usnesení o odmítnutí žádosti dne 12.2.2018 č.j. 60Az 74/2017-80, jelikož dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, se od poplatku osvobozují cizinci v řízení ve věcech mezinárodní ochrany.

Dne 12.3.2018 byl žalobce soudem vyzván k tomu, že pokud trvá na provedení listinných důkazů v anglickém jazyce, které soudu předložil, necht' doloží ve lhůtě čtyř týdnů

od doručení výzvy jejich úředně ověřený překlad, na což žalobce do současné doby žádným způsobem nereagoval.

Ústního jednání konaného dne 10.5.2018 se zúčastnil žalobce i jeho zástupce a zástupce žalovaného. Zástupce žalobce sdělil, že trvá na podané žalobě a navrhl výpověď svědka pana M.C., který se dostavil k soudu; dále navrhl provedení listinných důkazů, a to článků a zpráv připojených k žalobě a současně také výslech žalobce a svědecké výpovědi dcer žalobce I.B. a M.T. Závěrem zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Zástupce žalovaného nejprve namítal, že doplnění žaloby bylo podáno až po 15ti denní lhůtě, proto navrhl, aby soud žalobu odmítl; dále setrval na jejich vyjádření v této věci a k navrženému důkazu žalobce týkající se výpovědi dcer žalovaný uvedl, že není zřejmé, jak to souvisí s napadeným rozhodnutím, když je v něm jasné vysvětleno, že výkon vojenské služby nebo nástup do armády, jsou základní státní občanskou povinností. Pokud jde o uvedené články nebo jiné zdroje informací, není zřejmé, ze kterého jsou data. V případě, že jsou z doby, kdy bylo rozhodováno ve správním řízení, pak je žalobce měl předložit již v průběhu tohoto správního řízení. V podrobnostech žalovaný odkázal na spisový materiál a závěrem navrhl, aby byla žaloba buď odmítnuta pro opožděnost, neboť doplnění žaloby na výzvu nemůže suplovat rozšíření žaloby o další žalobní body, ale může pouze žalobní body, které již byly uvedeny v žalobě včas, upřesnit a vysvětlit, či aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“

Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

Ohledně probíhajících konfliktů na Ukrajině se soud zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, který odkázal na informační zdroje a konstatoval, že není důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí rozšířil i do dalších částí země. Konflikt se týká východní části Ukrajiny, ve zbytku země je přitom již dlouhodobě bezpečnostní situace nezměněná, zcela stabilní, nedochází v něm k ozbrojeným střetům. Žalobce před odjezdem z vlasti žil na západě země v obci Dračeno v Zakarpatské oblasti, tedy v místech nacházejících se pod plnou kontrolou ukrajinské ústřední vlády a kde v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají.

Zdejší soud dále s odkazem na konstantní judikaturu NSS uvádí, že nelze současný stav na Ukrajině klasifikovat jako totální, tedy takový, kdy by každý civilista byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (např. rozsudek ze dne 13.3.2009, č.j. 5 Azs 28/2008–68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS, usnesení NSS ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 265/2014–17, ze dne 31.3.2015, č.j. 4 Azs 15/2015–28, ze dne 30.4.2015, č.j. 9 Azs 13/2015–69, ze dne 17.6.2015, č.j. 6 Azs 86/2015–31). Jedná se tedy o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny. To, že určité bezpečnostní riziko s ohledem na vojenský konflikt v trvalém bydlišti existuje, však neznamena, že cizinec z tohoto důvodu splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jestliže tomuto riziku může předejít přesídlením v rámci Ukrajiny. K tomuto soud uvádí, že řešení situace přesídlením v rámci Ukrajiny je podpořeno i novou právní úpravou, kterou přijal ukrajinský parlament k zajištění práv a svobody „přesídlenců“.

Ohledně obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 29.3.2004, č.j. 5 Azs 4/2004–49, který uvádí, že: *„Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“* Žalobce neuvedl, ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložení nebo vykonáním trestu smrti, jelikož trest smrti byl na Ukrajině zcela zrušen. Dále je nutné uvést, že výkon vojenské služby a nasazení do války v jednotlivých státech a dokonce i tresty za jejich nevykonávání jsou naprosto legitimní, a to i dle Ženevské konvence, Mezinárodního paktu o občanských a

politických právech či Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného a uvádí, že výkon vojenské služby tedy nelze považovat za pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských státních orgánů, a to ani v případě následného nasazení vojáků do konfliktních oblastí. Tedy žalobcem sdělené obavy nelze shledat azylově relevantním. Nad to soud poukazuje i na tu skutečnost, že žalobce si nepřevzal povolávací rozkaz, resp. jeho převzetí nikdy nepodepsal a žalobci tedy v případě jeho návratu na Ukrajinu i přes jeho tvrzení žádný postih za vyhýbání se výkonu služby ani bezprostředně nehrozí. Dle názoru soudu tedy v daném případě nejsou ani důvodné obavy pro to, že by žalobci hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, tedy žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, s čím se žalovaný také dostatečně vypořádal.

K žalobcem namítanému nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu zdejší soud uvádí, že žalovaný se dostatečně zabýval danou situací, žalobce byl v rámci azylového řízení dvakrát podroben pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dále žalovaný vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR ze dne 3.8.2017, č.j. 107318/2017-LPTP, Informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi ze dne 24.7.2017, zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, leden 2017, Výroční zprávy Amnesty International 2017, Ukrajina, 22.2.2017 a Výroční zprávy Human Rights Watch 2017, Ukrajina, 12.1.2017. Veškeré tyto podklady jsou součástí spisového materiálu. Žalovaný vycházel i z informací shromážděných v rámci azylového řízení žalobce z roku 2005. Zdejší soud má tedy za to, že žalovaný si zajistil dostatek podkladů k vydání rozhodnutí a co se týče strachu žalobce z pronásledování, je nutné konstatovat, že v rámci pohovorů byl dotazován na obavy z návratu na Ukrajinu či důvody jeho odchodu z vlasti.

Nelze ani souhlasit s námitkou žalobce, že žalovaný se nezajímal o jeho národnost, když ze spisového materiálu je patrné, že správní orgán zjišťoval národnost žalobce v rámci žádosti o vydání mezinárodní ochrany ze dne 13.8.2015, která je součástí správního spisu, z níž vyplývá, že žalobce uvedl, že je ukrajinské národnosti.

Žalobce také namítal, že napadené rozhodnutí neobsahuje poučení o tom, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání. K této námitce soud konstatuje, že napadené rozhodnutí obsahuje následující poučení *„Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat žalobu ke krajskému soudu, v jehož obvodě je žalobce v den podání žaloby hlášen k pobytu. Podání žaloby má v souladu s § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek.“* Toto poučení sice neobsahuje informaci, zda je možné podat proti danému rozhodnutí odvolání, ale je z něho zcela jasné, jak je možné se proti rozhodnutí bránit, tedy do 15 dnů od právní moci rozhodnutí podat k příslušnému krajskému soudu žalobu. Absence informovanosti o možném odvolání nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Ke zmíněné „Příručce“ na kterou poukázal žalovaný ve svém vyjádření a žalobce v replice, soud uvádí, že se jedná o Příručku procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Konvence z roku 1951 a Protokolu z roku 1967 o postavení uprchlíků, kterou vydal Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jako komentář k Úmluvě o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Tato Příručka byla žalovaným užívána jako pracovní materiál a není závazná; její ustanovení ale lze užít jako výkladová pravidla.

Návrhy žalobce na doplnění dokazování výsledkem jmenovaných osob soud považuje za nadbytečné, jelikož již v průběhu správního řízení měl žalobce možnost uvést všechny rozhodné skutečnosti i důkazy na podporu svých tvrzení. Jako příloha k žalobě byly soudu

zaslány i články v anglickém jazyce. Soud však k tomuto uvádí, že součástí spisového materiálu jsou dostatečné podklady pro posouzení situace, dále soud má k dispozici aktuálnější zprávy o situaci na Ukrajině. Tedy není účelné obstarávat překlad starších zpráv přiložených žalobcem k žalobě na náklady soudu, když žalobce ani nijak nspecifikoval, co konkrétně by mělo být v předložených člancích objasněno, tedy, co konkrétně jimi chtěl prokázat.

K námitce žalovaného, aby soud žalobu odmítl pro opožděnost, zdejší soud uvádí, že žaloba byla podána včas, tedy v zákonné lhůtě 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Právní moc napadeného rozhodnutí nabyla dne 17.10.2017, žaloba byla předána k poštovní přepravě dne 23.10.2017. Soud dále uvádí, že se jednalo o tzv. blanketní žalobu, která sice neobsahovala žádné žalobní body, ale dle § 37 odst. 2 s.ř.s. obsahovala obecné náležitosti podání, tedy bylo z ní jasné patrné, čeho se žaloba týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a byla podepsána a datována. Soud tedy nesouhlasí s námitkou opožděnosti žaloby, když po tomto podání byl žalobce řádně vyzván k doplnění žaloby, které soudu zaslal ve stanovené lhůtě.

Vzhledem ke všem shora zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, ani žádné náklady řízení nepožadoval, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který rozhoduje o kasační stížnosti (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 10. května 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně